

Min-des dog, til Trøst i bange Kaar: Lægedom har Gud for al-le Saar!

2. O, I Kjære, I jo godt det ved,
 Hvad os trøste skal i al vor Kummer!
 Skjøndt i Dødens matte, kolde Sved
 Øjet brister, Tungen slet forstummer,
 Hvisker Hjertet dog: var Jesus her,
 Ej hun døde, som blev Herren kjær!

3. Jo, Han kommer, hist som Morgengry
 Rødmer, lysner det saa blidt i Norden,
 Brat vi se Ham, i en Rosensky,
 Dalende hensvæve over Jorden;
 Hvo Ham møder paa Hans Naades Vej,
 Liv og Lægedom forfejler ej!

4. Derfor smiler, Zions Døttre smaa,
 Smiler sødt igjennem Taareduggen!
 Snart I skal med Glæde Harpen slaa,
 Zions Sang skal klinge over Vuggen,
 Tone skal det under klaren Sky:
 Guddoms-Barnet er os født paany!

N. F. S. Grundtvig.

274. Storken sidder paa Bondens Tag.

C. E. F. Weyse.

Andantino.

1. Storken sid-der paa Bondens Tag, han ser over Mark og En - ge. Det bliver saa dejlig en

For-aars-dag; nu kommer den fav - re Tid, jeg ventede saa læn - - ge.

2. Storken klapper paa Bondens Tag,
 Og Gjøgen kukker i Skoven.
 Med Majløv nu kommer skjøn Valborgs Dag,
 Nu stiger der Pintseglans med Sol over Voven.

3. Storken flyver fra Bondens Tag,
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gjest til skjøn Valborgs Dag,
 Han bringer den favre Tid, jeg ventede saa længe.

4. Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gjest! dvæl ikke for kort!
 Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

B. S. Ingemann.